

Universitätsbibliothek Paderborn

Reverendissimi Ac Illustrissimi D.D. Antonii Godeau Episcopi Venciensis Viri Celeberrimi Theologia Moralis

Ex Purissimis Sacrae Scripturae, Patrum Ac Conciliorum Fontibus Derivata,
Notis Theologicis Illustrata, Duasque In Partes Divisa

Complectens Tractatus I. De quarto, quinto, & sexto decalogi Præcepto II.
De septimo decalogi Præcepto. III. De octavo decalogi Præcepto. IV. De
Ecclesiae Præceptis. V. De Sacramentis in genere & quibusdam in specie.
VI. De Pœnitentia. VII. De Matrimonio

Godeau, Antoine

Augustae Vindelicorum, 1774

Caput IV. Quædam de frequenti communione dicuntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53587](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53587)

tem præcipitantur æternam. Ad hoc enim altare, quod nunc in Ecclesia est in terra positum, terrenis oculis expositum, ad mysteriorum divinarum signacula celebranda multi etiam scelerati possunt accedere; quoniam Deus commendat in hoc tempore patientiam suam, ut in futuro exerat severitatem suam. Accedunt enim ignorantes, quoniam patientia Dei ad pœnitentiam eos adducit. Illi autem secundum duritiam cordis sui, & cor impœnitens, thesaurizant sibi iram in die iræ, & revelationis justi iudicii Dei, qui reddet unicuique secundum opera sua. Ad illud autem altare, quo præcursor pro nobis introiit Jesus, quo caput Ecclesiæ præcessit, membris cæteris secuturis, nullus eorum accedere poterit, de quibus, ut jam commemoravi, dixit Apostolus: Quoniam qui talia agunt, regnum Dei non possidebunt.

Egregium hunc textum attuli, ut quamvis Ecclesia veterem disciplinam modo non seruet, qua mortalium peccatorum rei per sacros Cænes a suscipienda Eucharistia arcebantur; hæc tamen disciplinam noverint Confessarii esse aliquoties sectandam, quando ad pœnitentes a vitiis coercendos utilem eam fore arbitrantur.

CAPUT IV.

Quædam de frequenti communione dicuntur.

Considerare insuper debet Confessarius illorum statum & dispositionem, quibus ad sacramentam frequenter accedere permittit; plerique enim

enim frequentius communicant, quibus rarius
 sacra Eucharistia esset tribuenda. Enim vero in
 eorum moribus fructus illi non apparent, qui
 ex frequenti cœlestis hujus cibi manducatione
 promanare solent: suis semper vitiis homines
 illi premuntur, mundi vanitatibus æque adhæ-
 rent, amorem proprium æque sequuntur. Id
 in feminis præcipue evenit, quæ ex sensibili
 quadam devotione Eucharistiam frequentant,
 nihil sollicitæ, utrum hic cœlestis panis proprii
 spiritus vires augeat, & spiritualem vitam ab-
 undantius nutriat. Attamen hunc fructum a fide-
 libus Dei Filius expectat, cum suam carnem eis-
 dem tradit manducandam; inutilis enim nequit
 esse cœlestis hic panis; oportet ut manducantem
 nutriat, & vitam semper instauret, quoties su-
 mitur. *Quotidianus est panis* (inquit sanctus
 Ambrosius *De Orat. Dominica.*) *sume quotidie,*
ut quotidie vivas. Ideo panem nostrum, (ait
 sanctus Cyprianus) *idest Christum dari nobis*
quotidie petimus, ut qui in Christo manemus &
vivimus, a sanctificatione ejus & corpore non
recedamus.

Nolo hic quæstionem innovare, de qua tam
 acres exortæ sunt disputationes, postquam editus
 est liber *De frequenti Communione.* Omnes
 fideles sic vivere optarem, ut quotidie commu-
 nicare possent, & ut juxta Tridentini Concilii
 desiderium nulla Missa sine Communicantibus
 celebraretur; sed sanctæ Communionis abusum,
 quem in meis Parochiis conspicio, dissimulare
 non possum. In his nostra ætate sacræ Commu-
 nionis

nionis frequentia aucta est; sed eadem vitia
 antea vigent, invidia, vindicta, calumnia,
 ex Parochorum praecipue negligentia promana,
 & ex Confessariorum ignorantia, qui sanctita-
 tem non considerant, qua fulgere debet Sanctum
 Sanctorum frequenter suscipiens; & propter
 nimia facilitate falsa devotioni mulierum mo-
 rem gerunt, quae satis parata ad singulis saltem
 Dominicis communicandum revera non sunt,
 sed videntur (a).

(a) De sacrae Communionis usu Innocentius XI.
 anno 1679. decretum promulgavit, cujus in-
 titulum: *Cum ad aures*, ex quo sequentia verba
 adnotanda sunt puncta. 1. Nullus per se
 sibi habeat, frequentem, aut quotidianam com-
 munionem Jure divino esse praecipiam. 2. La-
 ici negotiatores, & conjugati ad frequentem
 Eucharistiae perceptionem non nisi post maturam
 conscientiae explorationem a Confessariis admi-
 tantur. 3. Fideles a frequenti aut quotidiana
 Communionem unica praecipiam formula nec deo-
 reantur, nec certi sumendae Eucharistiae dies ge-
 neraliter pro omnibus statuuntur; sed magis
 singulis permittendum sit, Parochis, & Confes-
 sariis relinquatur. 4. Nemo a sacro convivio,
 ethi frequentem, aut quotidie accesserit, repel-
 tur. 5. Confessarii, & Concionatores primam
 communionem frequentem, tum & quam maxi-
 me devotam ac dignam Dominici corporis parti-
 cipationem commendent, & doceant, Per
 juxta Patrum, & Ascetarum regulam illi ad
 frequentem communionem sunt admittendi, qui
 quovis gravi peccato abhorrent: ad quotidianam
 vero solum illi, qui & periculofam venialium
 colluviem, & habitualement ad certum peccatum
 veniunt

Hoc caput finiam celebri textu Genadii, Auctoris libri de Dogmatibus ecclesiasticis. Quotidie, inquit, *Eucharisticae communionem percipere nec laudo, nec reprehendo.* Omnibus tamen Dominicis diebus communicandum suadeo & hortor, si tamen mens sine affectu peccandi sit. Nam habentem adhuc voluntatem peccandi gravari magis dico *Eucharisticae perceptione, quam purificari.* Et ideo quamvis quis peccato mordeatur, peccandi non habeat de cætero voluntatem, & communicaturus satisfaciat lacrymis & orationibus, & confidens de Domini miseratione, qui peccata pie confessioni donare consuevit, accedat ad *Eucharistiam intrepidus & securus.* Sed hoc de illo dico, quem capitalia & mortalia peccata non gravant. Nam quem mortalia crimina post baptismum commissa premunt, hortor prius publica pœnitentia satisfacere, & ita Sacerdotis iudicio reconciliatum communioni sociari, si vult non ad iudicium &

veniale affectum excludentes, humilitate magnos, ac caritate tam Dei, quam proximi fervidos sese ostendunt. Hæcque regula nœdum Laicos, sed & Sacerdotes concernit. Hic quoque tres damnatae propositiones sunt notandæ: *Arcendi sunt a sacra Communione, quibus nondum inest amor Dei purissimus, & omnis mixtionis expers.* Num. 23. Item: *Sacrilegi sunt iudicandi, qui jus ad communionem percipiendam prætendunt, antequam condignam de delictis suis pœnitentiam egerint.* Num. 22. Et: *Frequens confessio, & communio etiam in iis, qui gentiliter vivunt, est nota prædestinationis.* Est num. 56. hancque Innocentius XI.; illas Alexander VIII. damnavit.

Et condemnationem sui Eucharistiam percipere.
Sed & secreta satisfactione solvi mortalia, crimi-
na non negamus, sed mutato prius seculari ho-
bitu, & confesso religionis studio per vite cor-
rectionem, & jugi imo perseverante luctu, mis-
rante Deo, ita dumtaxat, ut contraria pro ut
quæ pœnitet, agat, & Eucharistiam omnibus
Dominicis diebus supplex, submissus usque ad mor-
tem percipiat.

Quinto Ecclesiæ Præcepto externæ solen-
nuptiarum solemnitates, quæ in publica ad Eccle-
siam processione, sumptuoso convivio, Musica
strepore, aliisque locorum ritibus consistunt,
adeoque solemnnes solummodo nuptiæ prohiben-
tur. Unde si causa rationabilis nuptiarum ac-
celerationem urgeat, hæc tempore quovis cele-
brari possunt, dummodo prædictæ omittantur
solemnitates. De denunciationibus, testibus,
aliisque, quæ ex Juris statuto ad matrimonii
contractum requiruntur, infra differemus.

